

PREDIKNINGAR

på

VÅR FRELSARES

Födelses- och Dödsdagar,

jemte

ett Tal till Nattwards-Ungdomen,

hållne

uti Sveaborgs Garnizons-Kyrka

af

DANIEL BACKMAN.

ÅBO, 1807.

Tryckte hos JOH. C. FRENCKELL.

Imprimantur: ex Protocollo.
Aboæ d. 23 Maji 1807.

Ad mandatum
AD. ROB. HJELT,
Aman. S. V. Cons. Eccl. Ab.

JULEDAGEN.

Vår Herres Jesu Christi Nåd, Guds kärlek och den Helige Andes delaktighet vara med Eder alla! Amen!

*J*ag bådär Eder stor glädje, i dag är Eder född Frelsaren! Denna röst hördes till de bekymrade Herdar som voro de första vittnen till Jesu födelse, och som förskräckte af det Majestät dem omgaf, icke visste hvad som hade händt, eller hvad övanlig hvälfning skulle inträffa i Naturen.

Vären icke förfäradē, säger till dem den gode Ängelen, Vären icke förfäradē, jag bådär eder stor glädje, hvilken allt folk på jorden skall vederfäras, ty i dag är eder född Frelsaren, som är Christus Herren, i Davids Stad. Vi läse orden i denna högtidliga dagens Evangelium.

Allt ifrån vår oskyldiga barndom M. Å. hafve vi lärt oss att med en helig vörd-

nad'anse denna dagen. Lycklige om i man-
 ligare år vi lifligt fattat dess inre värde,
 icke blott känt oss förvånade af dess yttre
 prakt. Eller hvad har den bådadt denna
 vördnadsbjudande ståt hvarmed vi firat den-
 na Högtid: hvad har det förkunnat detta
 ljusa Majestät, denna glädjande dager som
 bestrålat oss, då ännu natten hvilat öfver
 naturen, och det djupa mörkret inneslutit
 verlden? Har det icke varit en lika så
 trogen som Majestätelig bild af den väl-
 görande upplysning Jesus Christus tände i
 en inskränkt krets af jorden, då ännu dess
 folkslag inneslötos af natt och fasor. Hvar-
 före hafva icke blott de fåfänga barnen,
 icke blott den lekande ynglingen i dag
 skyndat till Helgedomarne, för att beundra
 det sköna skådespelet af ljuset som lyser i
 mörkret. Hvarföre har den gråhåriga man-
 nen, och den olycklige på sin krycka, än-
 nu dignande under bördan af många mödo-
 samma år, i dag med lätthet vandrat till
 Templet? Har det icke varit för att ännu
 en gång i sin lefnad höra denna röst: jag
 bådadt dig stor glädje, i dag är dig född
 Frelsaren: hvarföre hafva de fattige, de be-
 tryckte, de vilseförde, de bekymrade i dag
 känt bördan mindre tung, sorgen mindre
 liflig, och lifvet mera glad? Har det icke
 varit af fägnad öfver detta budskap: i dag
 är eder född en Frelsare? Hvarföre hafva
 ändteligen i dag jordens Konungar och Fur-

star nedlagt sitt Purpur och sina Kronor, för att tillika med de ringaste af sina undersåtare dyrka den oändelige Monark, som för spiran öfver tusende verldar? Har det icke varit för att rättfärdiga den Persons höghet, hvars födelse i dag firas, har det icke varit af öfvertygelse, att äfven de behöft en tröst i sorgens stunder, en fäkla genom tviflets irrgångar, och ett stöd för deras dygd; har det icke varit för att höra med en helig vördnad detta budskap: i dag är eder född en Frelsare?

Högtidelig vare då denna dag för verlden! Högtidelig har den varit genom flera århundrade, under hvilken tidrymd våra förfäder hafva ålder efter ålder uppgått i Helgedomarne för att fira sanningens och dygdens skönaste Fest. Högtidlig skall den vara för kommande slægter, så länge förnuftige varelser bebo denna jord, så länge människan känner att hon behöfver tröst, och att hon måste äga dygd om hon vill blifva säll. Må den då icke vara mindre högtidlig för oss i dag. Må vi icke, glömske af vårt eget väl, försaka den sällhet den oss förkunnar. — Nej, då i dag Änglarnes röst genljudar öfver jorden: vi både eder stor glädje, i dag är eder född Frelsaren! Må våra hjertan återsvara med denna löfsång: Ära vare Gud i höjden, fred på jorden, och alla människor en god villja, och må

våra tungor förenas dermed i efterföljande
sång.

Ä m n e t:

*Det glada Budskapet till jordens in-
byggare: I dag är Eder född en Frel-
sare.*

Glädjande är detta budskap: *Eder är född en Frelzare*, för dem som lefva i okunnighet och mörker om allt hvad människan bör veta för sin lycksalighet, om Gud, själens odödlighet, och sina pligter. Djupt i människans hjerta är hon grundad, öfvertygelsen om en högre Magt som skapat verlden, om en Försyn som uppehåller den, och tillsänder hvarje enskilt människa sitt vissa mått af lyckliga eller olyckliga öden. Starkt talar denna smickrande röst till vårt hjerta: du är icke född till detta korta lifvets skimrande skådespel, en högre verld skall öppnas för din själ, och odödlighetens krona belöna dina dygder. Evig och kraftig är pligternas lag, ljudande i hvart brottsligt hjerta med åskans styrka, hviskande i den ädles den dygdiges bröst hugsvalelse eller belöning. Men dessa läror, så ljusst sedda, så lifligt kända af oss i dag; hafva de alltid varit det? Har det icke varit någon tid, då de voro bortblan-

dade med digter, eller förnedrade af villfarelser, eller skymde af okunnighetens moln? — Jo, det var en tid, då Gud var ett mörkt begrepp, äfven i den vises hufvud, då Han var en oredig eller svag känsla äfven i den dygdiges bröst: en tid, då man dyrkade de skapade tingen i stället för Skaparen, och allt hvad som fanns i verlden, utom Honom som frambragt den. Det var en tid, då själens odödlighet var en gissning, föga efterfrågad, eller en klyftighet föga aktad, eller ett tvifvelsmål lifligt känt, svagt bestridt äfven af de visaste.

Och dömmom till sedolärans beskaffenhet af dessa läror, hvarpå hon grundar sig. Skådom dessa folkslag, okunnige om Gud, böja knän för sol och stjernor, skådom andra som ännu mindre upplysta än dessa, blinda för solens strålar, blinda för fästets pragt, tillbedja de ringaste bland kreaturen. Skådom dessa folkslag, och bekännom att menskligheten är förnedrad. Hvem skall upprätta henne, hvem skall höja henne till värdiga begrepp om Gud, och sig sjelf? Jo, fatten mod förblindade nationer! Eder är född en Frelsare som skall fria Er från fördomarnas ok, ifrån villornas bojer, som skall lära Er känna Gud såsom det fullkomligaste Väsande, värdig alla verldars dyrkan och alla förnuftiga varelsers kärlek,

som skall rena eder utsigt mot en bättre värld, och visa eder en evig lycksalighet; som skall förädla eder sedolära, och gifva eder dygder, hvarigenom j kunnen blifva värdige eder bestämmelse. Glädjen eder förvillade bröder, Eder är född en Frelzare, som upplyser edert förstånd, förädlar edert hjerta, och stadgar edert hopp, och j ädle vise! äfven eder är född en Frelzare som förjagar tviflet ifrån eder synkrets och bekymren ur edra hjertan; lyften opp edra ögon, och skåden den Himmel, som nyss var molnbetäckt, nu renad från allt mörker, spridande genom solens strålar den gladaste dag öfver verlden. Sådan var den upplysning som Jesus Christus spridde i verlden. Om hon ännu icke hunnit öfver allt framtränga, om ännu millioner bröder vandra i mörkret, glädjom oss i det hoppet, att äfven de en dag skola af en lärares mun höra att dem är född en Frelzare. Ja, längst bort i andra verldar, glädjen eder j folk, eder är född en Frelzare; öfver hafvets rymd skall strålarne af den fakla Han tände i verlden, hinna eder, och en dag skolen äfven j fira denna högtid till Jesu ära.

Glädjande är detta budskap: i dag är eder född en Frelzare, för dem som känna sig behöfva bevekelse-grunder för sina pligter och stöd för en svigtande dygd.

Och hvem skulle icke lifligt känna dessa behof? Äfven den dygdigaste människa måste betyga: *Herre all min rättfärdighet är som ett orent kläde.* Att känna Gud såsom Han bör kännas af förnuftiga varelser, att vara öfvertygad om odödlighetens oändeliga mål; att lifligt höra den röst, som ropar inom vårt eget hjerta: människa var dygdig och vis, ädel och försigtig; huru litet båtade det ej, om vi icke kunde inrätta vår lefnad derefter. Och hvem gifver oss denna styrka? Icke finne vi den af våra böjelser: de ropa högt emot förnuftets lag, de kullstörta vishetens beslut, och de uppresa sig våldsamt emot de heligaste föresatser. Huru ofta känner icke det ädlaste hjerta sig svagt emot begärens retelser, huru ofta bortföres det ej af deras tjusande röst ifrån pligternas bana; och med hvilket sorgligt alfvar, med hvilken bitter känsla måste icke äfven den dygdige erfara att människan är svag, och att hennes dygder äro spåda telningar, döende för en hårdare fläkt, eller en varmare stråle? Och hvem styrker oss emot verdens förförelser, mot nöjets allmagt, mot sällskapernas retande kraft, hvem beväpnar oss med ståndagtighet emot olyckan att vi ej falle, mot lyckan att vi ej öfvervinnas? Jo fatta mod bekymrade dygdens vän, dig är född en Frelsare som friar dig ifrån syndens herravälde. Vänd dina tankar till Honom, som

för din skull försakade Himmels herrlighet och kom att föraktas på jorden, som för din skull slutade sina dagar genom en svår och smädefull död. Och känner du dig ej äga styrka att våga något för Honom, som vågat allt för dig, känner du dig ej äga mod att lida något för Honom, som lidit så mycket för dig, att göra något svårt offer af öfvervundna begär, af försakade nöjen af öfvade dygder åt Honom, som uppoffrade sina dagars lugn, sitt hjertas fordran på lycksalighet, ja sjelfva Gudomens Majestät för dig. Känner du dig ej äga villja att lefva dygdigt och lyckligt för Honom som dog för dig? — Jo visserligen, Jesu Christi kärlek tvingar dig att lefva icke blott för verlden, för nöjet och lyckan, utan för dygd och Gudsfruktan, för Fädernesland och Mensklighet. Begå minnet af Hans död, träd fram till altaret, der du i din ungdoms lyckliga dagar med känslans liflighet erfor att menniskan är stor i Guds ögon, der du likasom såg Himmelen öppnad och kände dess förtjusning, der du svor de heligaste löften åt Gud och dygden; och du skall ännu finna der denna himmelska kraft, som ingen tror vara möjlig, och du skall ännu återgå till lifvets verksamma krets, och känna ingen pligt för sträng, ingen dygd för svår, ingen försakelse för dyr, ingen strid för häftig, och inga offer så stora, dem du ej

skall vara i stånd att göra för Honom, som du älskar. Ja olycklige lastens vänner, äfven eder är född en Frelsare, endast j kände Honom. Dig är född en Frelsare förnedrade träl af verlden och skatterna, som kan fria dig ifrån ditt oädla begär, endast du rätt betraktar Hans ringa lycka, Hans fattigdom och tillfredsställelse med Försynen. Dig är född en Frelsare högmodige Man! som kan fria dig ifrån den vådligaste last, endast du rätt betraktar Hans ödmjuka väsende, Hans blygsama dygd, Hans saktmodiga lynne. Dig är född en Frelsare du som knorrar emot Försynen, som kan rena ditt hjerta ifrån detta brott, endast du rätt betraktar Honom, der Han knäböjd i ett blodigt Gethsemane beder: *Fader, ske icke min villja utan din!* Dig är född en Frelsare Oförsonlige! som kan skingra hämndens moln i ditt hjerta, när du stannar vid Hans kors, och hör Honom fälla denna förbön för sina förföljare: *Fader, förlåt dem, de veta icke hvad de göra.*

Glädjande är detta budskap: i dag är eder född en Frelsare, för dem som icke blott önska att befrias ifrån syndens välde, utan ock ifrån dess straff. Sträng är den Eviges rättfärdighet, noggran Hans heliga rättvisa. Den som icke håller mina bud, den som öfverträder den minsta bokstaf af

lagen, han är saker till allt. Sådan är den Allsmäktiges dom, ifrån hvilken ingen kan vädja. Och hvad skall menniskan känna vid denna röst: gör räkenskap, hon hvars vackraste gerningar äro ofullkomlige i Guds ögon, hon hvars lysande dygder försvinna för Hans ögnakast? Hvad skall den ångerfulle syndaren känna i det ögnablick, då han ser domaren på sin thron, evigheten öppnad, och straffet färdigt att drabba honom? Förgäfves urskuldar han sig med sin svaghet: han ägde styrka nog, när verlden kallade honom, när fåfängan trotsade honom, när nöjet bjöd honom till sina högtider. Hvarföre ägde han icke samma kraft till dygden, hvarföre hörde han så sällan Guds ord, hvarföre försmådde han altaret! hvart skall han fly för den Allseendes ansigte, hvar skall han gömma sig för sitt eget samvetes röst! Förgäfves skall han anropa alla naturens krafter om en fristad; den Allsmäktiges blick genomtränger klipporna, och stiger ned i hafvets djup. Olycklig skall han försöka att dölja sig för sig sjelf. Olycklig skall han framgå sin bana, och olycklig måste han sluta sitt lif. — Och hvad väntar honom på grafvens andra sida! Förskräckelsen för en hämnande Gud! — Dock nej! fatta mod botfärdige syndare, dig är född en Frelsare, som skall fria dig ifrån syndens straff. Påmin dig, hvad han gjort för din skull, skynda att fly till Hans

Nådestol, skynda att ångra dina fel, och Gud skall förlåta dig dem. Fatta mod bekymrade själ! dig är född en Frelsare som skall trösta dig i ångrens stunder. Räds icke denna sjuksäng som väntar dig, din Frelsare skall stå der vid din sida, och med vänskapens och ömhetens hand aftorka dina tårar, och samla dina sista suckar. Bäfvad ej för döden, din Frelsare sänder denna Ängel för att hämta dig till en sällare värld, — frukta icke grafven, din Frelsare har helgat den till en fristad undan mödor, sorger och qual, och den gode Skaparens Allsmäktiga *Varde* skall ännu en dag der höras och återlifva ditt stoft, och kalla dig till Himmelens salighet. Frukta icke eller för världens domare; igenkän i honom denna Frelsare som föddes för dig, som lefde och dog för dig. Ljufva och tröstande lär om en försonad Gud — du är den Ängel, som följer plågorna, ångren och förtviflan för hvart steg de framskrida för att qvälja en olycklig värld, och som tröstar de bedröfvade — O! försvinn icke ifrån jorden, och lät ej deras försmädelser, som icke känna Din ädla hugsvalelse, jaga dig ifrån deras hyddor, ifrån deras sjuksängar, som välsigna Ditt namn!

Glädjande är ändteligen detta budskap: i dag är född en Frelsare, för alla olycklige och bekymrade bröder. Öfverallt kring

jorden finner plågan ett hemvist. Det finnes ingen gräns, dit hon icke hinner: det gifves intet hjerta, der hon icke bor. Skådom omkring oss öfver jorden, och hvilka skådespel möta våra ögon — der en hel verldsdel, suckande under förtryck och slafveri, der en förstörd Stad, ifrån hvars grus olycklige likar uppräcka sina händer och anropa den allmänna barmhertigheten, der en olycklig slägt, störtad ifrån lycka och anseende till yttersta djup af elände och förakt — der en bedröfvad Mör — dock hvem räknar alla plågans offer, alla nödens suckar, alla sorgens tårar. Ach jo! Du räknar dem Eviga Godhet, som med ett mildt öga vakar öfver verden och öfver Dina barn. Fatten möd, olycklige Nationer, eder är född en Frelsare, som skall genom mildheten af sina läror, genom de ljusa begreppen om mensklighetens rätt och dess värde, krossa edra bojor, uppressa älskvärda throner, skapa vördnadsvärda Konungar med *Gud och Folket* till deras käraste föremål, och dana trogna och lycklige undersåtare. Gläd dig förtryckta oskuld, dig är född en Frelsare, och Hans ögon se ditt betryck, och Hans hjerta ömmar det. Har Han icke sagt dig, att din sak är nedlagd i den Eviga rättvisans sköte, som en dag skall framdraga den för verden. Hafven tröst olycklige likar — lät edra hyddor brinna, lät edra stöd falla — Eder är

född en Frelzare, och vid föreställningen om den ljusa dag, då Han inför en hel värld skall belöna dem, som gjort godt, skola tusende hjertan väckas till medlidande, skola tusende ögon se eder nöd, och ännu flera händer räckas för att lindra den. Sörjen icke ömma och bedröfvade Enkor, frågen icke: hvem skall vårda dessa värnlösa barn? — Eder är född en Frelzare, och har Han icke sagt eder att det finns en Far, som aldrig dör, en Vålgörare, som aldrig tröttnar. Förtviflen icke faderlöse Ynglingar! Eder är född en Frelzare, och har Han icke lärt eder att det vackraste arf är dygden, den dyrbaraste skatt ett godt samvete, den enda lyckliga ära på jorden andras välsignelser, och tron j att människor äro kallsinnige för denna ära. — Ja, lidande Mensklighet — dig är född en Frelzare, och har Han icke öppnat för dig utsigten af en lyckligare värld, der dygden skall njuta frid, der plågan skall finna behjertande, der lidelsen skall skörda ersättning. Har Han icke sagt till alla olycklige: *Glädjens och fröjdens, eder lön är stor i Himmelen!*

Så glädjande M. Å. är detta budskap: *Oss är född en Frelzare.* Om det då ej finnes ibland oss någon, som icke önskar att äga värdiga begrepp om Gud och sig sjelf; om ingen kan vara utan bevekelse-

grunder till dygd, om hvar och en känner sig äga fel och behöfva tröst, om intet hjerta slår, som icke känner sorgen; huru kan då någon med kallsinnighet afhöra denna röst: oss är född en Frelsare. — Och om vi icke lefve endast för vår egen skull, om äfven efterkommande äga af oss fordringar; med hvilket nit, och hvilken ömhet må vi då icke i dag önska, att ännu kommande slägter i längst aflägsna tidehvarf må med glädje uppgå i Helgedomarne för att med rörelse afhöra detta Evangelium: *Jag bådär eder stor glädje, i dag eder född Frelsaren — Amen!*

LÅNGFREDAGEN.

Vår Herres Jesu Christi Nåd, Guds
kärlek och den Helige Andes del-
aktighet vare med eder alla! Amen!

*F*örgät icke hvad godt Han dig gjort haf-
ver! Detta är tacksamhetens bud som vid
åtanken af åtnjutna välgerningar låter höra
sig i hvart hjerta, och som höres med för-
tjusning af hvarje ädelt. Vi läse orden i
Psalm. Dav. 103, v. 2.

Med eftertryck ljuder denna varning
till alla, som veta sig stå i förbindelse hos
andra: var tacksam, och återbär en dag det
goda du njutit, om ej på annat sätt, dock
med dina välsignelser. Ingen välgerning
gifves, som icke förtjenar tacksamhet. In-
tet offer af godheten bör med likgiltighet
anses. Hvar och en som gjort oss godt,
vore det icke mera än en skärf, som han
räckt oss i nöden; vore det icke mera, än
en bägare vatten hans hand oss gifvit, så
förtjenar han vår tacksamhet. Huru kunne
vi då glömma dem, som bevisat oss större
och redbarare välgerningar, som danat vår
lycka, som förljufvat våra stunder, som
inplantat dygd i vårt hjerta. Om du ägde

en vän, som delade med ömhet dina öden, som upprigtigt sade dig dina fel och förbättrade dem, som bidrog till att göra dig älskad af andra, som för din skull uppoffrade egna fördelar, och begärde derföre ingen annan belöning, än att du ej skulle glömma honom, så förgät icke hvad godt han dig gjort hafver. Om du ägde en välgörare, som ömmade dina betryckta omständigheter, som när grafven undångömde dina jordiska stöd, öppnade för dig sina armar; som bildade ditt hjerta och din lycka, och lärde dig att blifva nyttig för världen och lycklig för dig sjelf; så, vore du också redan långt skilld ifrån honom, förgät ändå icke hvad godt han dig gjort hafver. Äger du en Far, som ledt dig genom barndomens faror, och ungdomens förvillelser, som väckt i ditt hjerta de första begreppen om Gud, om dig sjelf och din egen bestämmeelse; så, vore han också gömd i jorden och förvandlad till stoft, förgät likväl icke hvad godt han dig gjort hafver. Känner du att du har en Frelsare, som lidit dina synders straff och dödt för dig, för att befordra din dygd och din sällhet, och icke blott för dig, utan för hela menskligheten, hvilken du är skyldig att älska; så förgät icke hvad godt Han dig gjort hafver. Om en Fest firas till Hans äminne, så var den första, eller åtminstone icke den sista, att åt Hans minne

skatta en varm känsla, en uppriktig välsignelse, eller ett offer som öfverträffar alla andra: en vis åtanka af det goda som Jesus bevist menskligheten.

I dag firar Christenheten denna Fest till Jesu ära. I dag ljuder en röst till hvart ädelt hjerta: gå till Golgatha och se Hans plågor! och förgät icke hvad godt Han dig gjort hafver. Och så länge menniskan känner behovet af tröst i ångrens stunder, af styrka i frestelsens, af bistånd i dödens: så länge hon är svag och sinlig, och när upphör hon att vara det; så länge skall denna dagen blifva högtidlig för hela menskligheten; skulle den då icke äfven vara det för oss M. Å.! Gifves det väl ibland oss någon, som är nog förderfvad att icke älska Jesum, sanningen och dygden. Gifves det någon kittslig bespottare, som ler åt det kors hvilket bars af den dygdigaste som lefvat på jorden. Eller finnes det en sjelfklok, nog öfvermodig att förakta den svages stöd, nog nedrig att villja undanrycka honom det: O! måtte de åtminstone unna oss den oskyldiga tillfredsställelsen att vid korset utgjuta våra känslor. Må de förlåta oss vår svaghet, så visst som vi förlåte dem deras ofog. Christne! samloms då i dag vid Golgatha. Det var en tid då vi gingo dit med bäfvan, dröjde der med hänryckning, och återvände dädan med fa-

sa: då vi gjöto ångrens och sorgens tårar. I dag låtom oss stanna der med eftertanka, och fira denna dagen som en Fest för den eftersinnande tacksamheten. Men Gudomlige Frelsare! uppväck sjelf i våra hjertan de ädla tänkesätt, som äro värdige ett genom Dig så benådadt slägte, och var med Din Anda när oss i dag, och hör oss då vi instämme i följande Psalm.

Ämnet:

En kort öfversigt af det goda, som Jesus har gjort Menskligheten.

Oräkneliga äro de välgerningar, som Jesus Christus har bevist menskligheten; men försökom att sammanfatta dem under tvänne synpunkter, för att likasom på en tafla se dem föreställde till vår tröst och vår tacksamhet. Sägom då, att *Han har lärt oss att lefva, och att Han lärt oss att dö;* och glädjom oss med den öfvertygelsen, att om vi ej under dessa synpunkter kunne skärskåda alla Hans förtjenster emot verlden, så skole vi dock se nog, för att lifvas till en innerlig tacksamhet emot Hans välgerningar, till en öm kärlek för Honom, och till en deraf flytande sann dygd och lefvande tröst: ändamålen af hela Hans Gudomliga lära.

Jesus har lärt oss att lefva rätt, enligt den stränga lag, som vi bäre inom våra egna hjertan, enligt de fordringar samhället hos oss äger, och enligt de serskilta förhållanden hvori vi kunne stå med våra likar. Dit syfta alla Hans förträffliga läror, af hvilka Hans verksama lif utmärktes, alla de tillämpeliga bud, som Han yrkade, alla de rörande undervisningar, Han under bilder och målningar meddelade det folk, ibland hvilket Han lefde.

Det var alltid en öm och upplyst lärars säkraste utväg att vederlägga dem, som bestrida Jesu förtjenster, att visa dem till de bud, dem Han sökte inskräpa i människans hjerta, till den rena sedolära, som Han införde i verlden, och till den kraft, som dessa måste äga i anseende både till deras Gudomliga bestånd, och deras ljusa fattlighet och träffande tillämpning. Hvilken lärare har gifvit människan ett högre begrepp om sin egen bestämmelse än Jesus: hvilken har mer förädlat, eller åtminstone sökt förädla hennes egenskaper än Han? Det är icke af egennyttans kraf öfvertalade, det är icke af äregiriga begär lifvade, som vi böre iakttaga våra förbindelser: det är af vördnad för det Högsta Väsendet, det är af kärlek till det goda det sanskyldiga goda. J skolen vara helige, yrkar Han, ty Gud är helig. J ären Hans barn, j

ären Hans vänner, j liknen Honom om j gören väl, om j följen de grundsatser, som äro inplantade i edra hjertan. Han har lärt oss att lefva rätt — ty Han har yrkat med stränghet och kraft ett ansvar som oss förestår, om vi bryte ordningens och dygdens lagar. Han har stadgat begreppet om en Gud, rättfärdig i sina fordringar, helig i sina visa bud, oföränderlig i sina beslut. Han har sagt, att Gud ser till hjertat, att Han ransakar våra inre driffräddrar, och att Han skall dömma oss, icke endast efter hvad vi gjort, utan äfven efter hvad vi tänkt och åsyftat. Han har lärt, att den som syndar på ett bud, han är saker till allt, den som öfvergifver den minsta fordring, är brottslig i Guds ögon. Han har lärt oss att lefva rätt, ty Han har stadgat begreppet om en annan verld, der dygden skall belönas, och der lasten skall straffas. Han har under höga och rörande målningar af den sista dagen, då Gud skall dömma verlden, föreställt vanskligheten af de goda gerningar, som menniskor företaga för att vinna beröm och skapa sig ett namn, och tvärtom högheten af de barmhertighetsverk, som utöfvas i tysthet, som bevisas de ringaste af våra lidande bröder, desse som icke kunna belöna oss med annat, än en välsignelse, hörd endast af det Allseende Vittnet till hvarje ädelt företag; och genom denna höga och tjusande föreställ-

ning, har Han tillräckeligen ådagalagt, att det är afsigternas renhet, att det är hjertats godhet, som bör ligga till grund för alla våra dygder, utan hvilken grund de måste falla och förlora sitt värde. Så rena och visa grundsatser har Han inplantat i våra hjertan; och Han har icke eller försummat att gifva dem sin tillämpning. Han har lärt oss att lefva rätt i hänseende till medborgerlig ordning och skick. Han har visat Regenterne en Högre Magt, inför hvilken äfven de skola dömmas. Han har uppmuntrat folken, att vara underdånige all mänsklig ordning för Herrens skull: det är, af kärlek och vördnad för ordningens och helighetens Gud. Han har starkare sammanknutit de band, som förena makar, föräldrar och barn, derigenom att Han visat helgden af de förbindelser, hvaröfver Gud vakar. Han har närmare förenat människor tillsammans, genom den mildhet i omdömen, den eftergifvenhet i fordringar, den blygsamhet i påståenden, den barmhertighet emot uslingen, den fördraglighet emot alla, som Han yrkat såsom nödvändiga egenskaper hos sina bekännare. Han har utsläckt hämndens låga i vårt hjerta, och visat oss ett sätt att umgås äfven med våra fiender, genom sina visa och milda varningar att icke hata våra ovänner, utan att tvärtom välsigna dem.

Men icke nog att Jesus har lärt oss att lefva rätt, genom sina lärdomar; Han har äfven lärt oss det genom sina efterdömen. Betraktom Honom såsom människa, och huru stor blir icke för oss den tankan, att vi äre så höge i vårt ändamål, och huru tröstande den vissheten, att vi äfven kunne blifva värdige vår storhet? Hvilken har nånsin åskådat taflan af Jesu lefnad utan beundran och rörelse? Huru blir Han icke ett mönster för oss alla, i hvilka ställningar vi helst må befinna oss. Är Han yngling, så dröjer Han icke ibland verdens buller och nöjenas förströelser, nej Han går till Templet, der måste Hans föräldrar söka Honom ibland dem som forskade efter sanningen; ty Hans kallelse var denna, och Han lärde sig tidigt att följa den. Har Han uppnått de manliga åren, så går Han omkring att göra väl, att utsprida upplysning och dygd, att genom välgerningar och underverk gagna sin samtid och efterverlden.

Ja, om vi betrakte Hans tänkesätt och gerningar i de mångfaldiga ställningar hvori Han sig befann; så skole vi finna, att de alla vittnade om den fullkomligaste helighet. Det fanns icke några dygder, i hvilka Jesus icke utmärkte sig. Beskåde vi Hans förhållande emot Gud, så satte Han alltid sin ära och sin glädje deri att lyda

Honom, och att trogigt uträtta de stora värf, till hvilkas fullbordande Han var sänd i världen. Betrakte vi Hans förhållande emot människor, så finne vi, att Hans högsta bemödande syftade derhän att bereda deras sällhet. I den glada dagen var Han ödmjuk; vid förakt och förföljelser tålig och ståndagtig; i faran stark och hjeltemodig; och hvarken beröm eller tadel, hvarken hopp eller fruktan rubbade Hans jemna steg. Med ett ord, Jesu lefnad var sådan, att Han, omgifven af fiender, som med afund och misstankar granskade alla Hans steg, oförskräckt kunde fråga: *Hvem af eder straffar mig för synd?* — Ja, fastän afunden och ondskan, hatet och bitterheten stundom äro mäktige nog, att undanrödja allt som talar om en människas dygd och oskuld, så förmådde de dock ej att så bortskymma Frelsarens förtjenster, att icke likväl många både erkände och bekände att Han var *en rättfärdig Man och Guds Son.*

Sådan var Jesu vandel, till vår efterdömelse; men hurudan var Hans död? Denna dagen gör denna fråga helig för vårt hjerta. Följom Honom till Golgatha, och lärom oss der, den svåra konsten att dö värdigt; det är den svåraste och nödvändigaste af alla. Döljom för oss sjelfva, föreställningen af det hat, den förföljelse som förde Jesum till döden. Ställom oss vid

Hans kors, och betraktom Honom i det ögnablick, då Han under smärtor och qual, under förakt och bespottelser skulle sluta sitt välgörande lif. Hvilket är det första ömma bekymmer, som uppgår i Jesu hjerta, när Han ser korset upprest, när Han ser sig nära slutet af sin bana? Det är att förlåta sina fiender. Under de smärtefullaste känslor, tyckes Han likasom glömma sitt eget elände, för att ömma för de olyckor som Hans förföljare sig beredde. Med en blick, som icke tolkade vrede, icke nedkallade förbannelse, utan vittnade om medlidande och ömhet, åskådade Han sina mördare, och öppnade sin mun för att hos Gud utverka tillgift, äfven för deras synder. *Fader förlåt dem!* säger Han. Och för hvilka brott nedkallade Han förlåtelsen — Gud hvilka brott! förföljelse mot oskulden, hätskhet mot sanningen, vrängningar af ordning och rätt, skrymteri, otro Gudlöshet. — Men Han visade oss att den döende bör förlåta allt. Fader förlåt dem, de veta icke hvad de göra, de känna icke det hjerta de genombåra, de äro okunnige om dens värde på hvilken de bära sina mordiska händer; det är deras blindhet, vill Han säga, som leder dem till detta grymma brott. Fader förlåt dem det, lät icke Din hämnande hand upplyftas öfver dem, lät icke Dina åskor ljunga öfver deras hufvuden, upplys dem, lär dem att skåda sina fel,

och att utplåna dem! Så bad Jesus, och så beder hvarje döende Christen med Honom. Glömmande allt hvad Han lidit i en ond verld, önskar Han att alla människor måtte blifva evigt lyckliga, och att äfven hans fiender måtte ernå den sällhet som de missunnat Honom: kännande förut den räkenskap som väntar Honom inför den Eviges dom, vill Han avsluta sin redogörelse på jorden, och vetande med sig sjelf huru svag Han varit, huru litet Han kan bestå inför den Rättfärdige, vill Han förlåta sina bröder, på det att när de en gång mötas inför den Heliges ansikte, Han måtte kunna se sina förföljare utan känsla af förebråelse, och der njuta den rätt, som Honom vägrades på jorden.

Sedan Jesus förlåtit sina fiender, sörjer Han för sina anhörige och sina vänner. *Se din Son*, säger Han till sin Moder, och till Johannes — *se din Moder*. Det var detta ömma bekymmer, som återstod Honom. Emottag, sade Han till sin mäst älskade vän, emottag i ditt värn min bedröfvade Mor, och sedan jag bortgått, vårda med ömhet hennes återstående dagar; och du älskade Moder! anse honom såsom ditt barn, och gif åt honom den kärlek som öfverlefver mig. Huru mången döende Christen har icke äfven känt detta ädla bekymmer, på en gång så ljuft och så kros-

sande! Huru många har icke sedt vid sin dödsbädd, antingen en åldrig mor, som nedkallat friden öfver hans sista stunder, eller en öm maka, som besvurit honom vid sin ömhet att dröja qvar till hennes tröst, eller värnlösa barn, dem man måste lemna åt tidehvarfyets flärd, åt lättsinnighetens anda, åt okända öden, eller tröstlösa vänner, oförmögne att hugsvala den som lider. Men Jesus har sjelf känt dessa bekymmer, och gjort dem helige för oss. De skola också en gång, när vi lemne världen, blifva vårt käraste ämne. Och äge vi då någon vän, hvars ömhet vi rönt, och hvars vänskap för oss icke slöcknar vid grafven, så skole vi åt honom anförtro vården om våra efterlevandes öden; och äge vi icke en sådan vän i Dig Gudomlige Frelsare! åt Dig skole vi anförtro våra bekymmer, våra anhörige, våra vänner och oss sjelfve.

Jesus som i sin Iefnad hade gjort så mycket godt, och hugsvalat så många be-
dröfvade, gaf äfven i sina sista stunder ett bevis derpå, att ingen smärta, intet lidande kunde hindra Honom ifrån att trösta en syndare, som öfvergifven af världen, med förtröstan flyr till Honom. Den arma missgerningsman som hängde vid Jesu sida, som kände höjden af sina brott, och såg att intet hopp mera återstod för honom i världen, vände sig, bekymrad om sin själs

öde, till Jesum, i sin nöd, och bad med förtröstan: *Herre, tänk på mig, när du kommer i ditt rike!* Aldrig hade Frelsaren i sin lifstid, låtit ett tillfälle att trösta och göra godt gå sig ur händerna; att kunna göra det äfven i döden, var en tröst för Hans hjerta. Full af medlidande och ädelmod, ger Han derföre denna botfärdiga syndaren denna hugsvalande försäkran, en försäkran som all jordens mäktiga ej kunde gifva: *Sannerligen, säger jag dig: i dag skall du dela med mig Himmelens herrlighet.* Så lärde Jesus oss, att äfven i våra sista ögnablick, hysa ömhet och medlidande, för våra olycklige och af verlden förskjutne medmenniskor.

Jesus har förlåtit sina ovänner, Han har sört för sina vänner, Han har tröstat en olycklig; och nu börjas Hans blodiga dödskamp. *Min Gud, min Gud hvi har du öfvergifvit mig!* ropar Han, och hela Naturen förskräckes — Solen mister sitt sken, grafvarne öppnas, hellebergen remna — *Min Gud!* du har då öfvergifvit mig — förgäfves har jag förkunnat dina bud för verlden, förgäfves har jag förtröstat på din godhet, du känner mig icke mer! Här häpnar vårt hjerta; har detta händt den Helige, hvad skall då hända oss? hvarest äro våra dygder, som vi kunne framvisa inför den Eviges domstol, hvarest äro våra upp-

offringar, som skola komma att trösta oss, som skola läka såret i vårt hjerta? Menniskor! igenkänner här den Eviga rättvisans stränghet, ehvad dygder j utöfvat, ehvad storhet j uppnån, hvilken vishet j helst förvärfvat eder, så skola dock edra sista stunder tecknas med fasa, ty Gud är helig. Och j som gäcken Gud, och förtrycken menniskor, j som trotsen döden, då j ännu tron honom vara långt borta! Skåden den vises, den dygdiges, skåden Jesu sista timma i verlden, utmärkt af ångest, och bäfven för eder förmätenhet. — Ja, döden är förskräckelsens konung för alla lefvande varelser; det gifves blott ett sätt att mildra hårdheten af dess slag: det är att värdigt uppfylla sin bestämmelse.

Denna tröst kände Jesus. *Det är fullkomnad*, sade Han: det är fullkomnad det stora mål, hvarföre jag lefvat; jag har fulländat min bana, jag har uppfyllt min pligt, jag har icke förgäfves lefvat i verlden. Jesus kunde säga det med frimodighet. Lycklige vi, om i dödens stund vi kunne göra detsamma. Blott den som lefvat värdigt, kan dö väl, blott den som redligt genomvandrat sin bana, kan vid dess slut se tillbaka utan förebråelse; och visar denna syn honom många fel, så visar den ock några dygder. Han kan trösta sig dermed, att han gjort någon nytta i

verlden, att hans minne icke skall gömmas i hans graf, att hans namn skall välsignas af tacksamma efterkommande. Måtte denna tröst tillhöra oss i våra sista stunder! Måtte vi så hafva fullgjort hvad en vis Försyn ålagt oss att utföra, att vårt samvete må kunna lemna oss detta intyg: jag har dock icke varit en sysslolös åskådare af Skaparens under, jag har äfven gagnat i världen; också jag har burit en skärf på upplysningens, på sanningens och dygdens altare. Äfven min hand har utdelt någon välgerning, jag har också tröstat någon olycklig bror. — Beklagansvärd är den öfver hvars sista stunder intet glädjande minne hvilar; han var förlorad för lifvet, han är förlorad för evigheten. Men väl honom, vid hvars sjuksäng de öfvade dygderna framtråda med fridens palmer i sina händer. Han skall, som Jesus, sluteligen kunna säga: *Fader! nu befaller jag min anda i Dina händer* — återtag denna gnista af Ditt eget Majestät; återtag detta lån, och om jag icke förslöst eller vanvårdat det, så gif mig Himmelske Fader, i en annan värld flera tillfällen, att mera fullkomligt göra Din villja!

Se der M. Å. en kort öfversikt af det goda, som Jesus har gjort vårt slägte, och som vi på denna dagen böre ihogkomma. Vore det af ingen vigt för menskligheten, att äga en ljus anvisning för hvad hon bör

tro, och ett säkert stöd för hvad hon kan hoppas, vore det ej ett behof för henne, att äga tröst under lifvets vedermödor, och utväg till lugn i döden; vore menskligheten en samling af varelses utan ordning, utan bestämda ändamål, så vore denna högtid en fåfånga, och våra predikningar förgäfves: Mer är det af vigt för oss, att under lifvet äga ordning och sällhet, är det en nödvändighet för oss, att sträcka vår omtanka utom lifvets gränser, och är det en lycka, att dervid äga hoppets biträde; så är denna dagen en högtid för hvarje dygdens och sanningens vän; så äro de altaren, som upprestes till Jesu ära, icke uppreste af förvillelse; så äro de Tempel der Han dyrkas, helige; så äro de tårar, som i dag gjutas vid Hans kors af den oskyldiga ömheten, af den enfaldiga dygden, icke värde förakt, utan välsignelser och deltagande; så är det en helig pligt, för hvarje öm lärare, i dag och alla dagar, att våga sig fram till alla sina bröder, — att våga sig fram till Konungen på sin Thron, och till den Höge, och till den Vise; ja, det är en pligt, att gå till sjelfva den fräcke försmädaren, och säga honom, just då han kortsynt och vrång bespottar Religion och Frelsare, att då säga honom med ömhet och allvar: *Förgät icke hvad godt Han dig gjort hafver!*
Amen!

T A L

*till Ungdomen vid dess första
Nattvardsgång.*

Älskade Ungdom! Du som i dag uppträdte i Helgedomen, för att göra den Allvetande redo huru du användt blomman af dina gladaste år, och tillväxt i Guds och vår Herres Jesu Christi kunskap; du, som kommit för att vid den Högstes Altare för första gången begå minnet af Jesu välgerningar emot världen, och förnya ditt Dö-pelse-förbund; du begär att din lärare skall vid detta tillfälle gifva dig ett ömt råd, huru du skall inrätta din lefnad. Du begär det, och Han som ransakar hjertan, vet bäst huru gerna jag skulle gå dina önskingar till möte, huru glad jag skulle uppfylla dem, och huru belönad jag skulle vara, om jag kunde väcka någon öm känsla i ert hjerta, lifva hos er någon helig föresats, meddela er något kraftigt råd huru i skolen vandra med vishet genom den värld, i hvilken j med denna dagen skolen inträda.

Denna dag, älskade Barn! är den lyckligaste i er lefnad. I skolen snart framträda till Försoningens Altare, för att göra de första heliga löften åt eder Frelsare. Och under det edra föräldrar och anhörige ned-

kalla välsignelse öfver eder första Nattvardsgång; under det en hel församling med liflighet och värma deltagar i edert öde, skolen j känna eder lyftade ifrån fåfångan och flärden till en högre rymd, skolen j skåda jordens herrligheter försvinna som drömmar för edert hjerta, skolen j likasom se Himmelen öppen, och välsignelse nedströmma öfver eder. J skolen känna, att om människan är svag genom sina förseelser, och förnedrad genom sina fel; så är hon stark genom den högre anda, som henne lifvar, så är hon stor genom hoppet om odödligheten, så är hon hög genom känslan af sin Skapares närvaro i sitt hjerta. Med ett ord, j skolen känna en lyckalighet, som j förr aldrig rönt, och som j hädanefter, (bereden eder derpå) aldrig mer skolen röna. Aldrig skolen j med den frimodighet som nu, upplyfta edra ögon till höjden, aldrig med den liknöjdhet anse edra öden, aldrig med den förtjusning tänka på grafven, och på edert förestående ansvar; aldrig, aldrig skolen j blifva så lycklige som i dag.

Men denna förtjusning skall snart försvinna. I morgon skolen j vara mindre ömma än i dag; och efter någon tid, skolen j åter träda till Altaret med mindre glädje, med slappare känslor, och mindre redliga föresatser, än de som i dag lifva edra hjerta. Gifve Himmelen att min förutsägelse

vore ogrundad! Men så har det händt andra, och så skall det hända eder. J skolen småningom förlora detta lifliga minne af eder Försonare, denna innerliga kärlek till dygden, denna Himmelska känsla af eder bestämmelse; och en dag, dårade af fåfångan, förvillade af begåret, hänförde af frestelsen, skolen j med bitter saknad återkalla i minnet denna saliga stund, då j voren vise i er enfald, dygdige i er oskuld, och lycklige af eder innerliga känsla, och då skolen j sucka efter denna känsla af Religionen, som i dag gör eder så lycklige, j skolen söka henne, och finna den vara bortflyktad ifrån ert hjerta. Men gifves det då intet sätt, frågen j, mine Barn, att förekomma detta onda? Gifves det intet medel att qvarhålla dygden och glådjen i vårå hjertan? Mitt hjerta blöder vid denna fråga. Erfarenheten lærer att menniskan är svag, att sinligheten öfverröstar förnuftet, att begåren qväfva den ådlare känslans röst; men likväl gifven icke allt hopp förloradt. Anropen den Högste om bistånd: det är Hans villje att ingen af eder skall gå förlorad ifrån den salighet, hvartill Han skapade oss alla. Se här derföre ålskade Ungdom, trenne ord, som jag lægger heligt på ditt hjerta; så længe de der åro verksama, skall din dygd vara fredad, och din lycksalighet säker; så længe skall du ånnu vara Himmels vån, och känna dig förenad med det

Allgoda Väsendet. Dessa tre ord äro: *Bevara din oskuld, tänk ofta på din Frelzare, kom ihog din höga bestämmeelse!*

Bevara din oskuld! Barn, detta är det första, som jag lägger i dag på edra hjertan. Oskulden är den ädlaste skänk, som Himlen gifvit eder; den tillhör eder ålder framför någon annan; den är närmare Himmelriket än någon annan egenskap. J måsten vara barn, för att vara lycklige: *den som icke undfår Guds rike såsom ett barn, han kommer der aldrig in*, sade oskuldens störste beskyddare och vän. Så länge j ägen qvar eder oskuld, så finnes intet brottsligt i edra begär, intet föraktligt i edra önsknningar, intet straffvärdt i edra företag. Så länge j ägen qvar eder oskuld, så kunnen j ännu tänka på Gud med en barnslig tillförsigt, och betrakta edra kommande öden utan fasa. Men förloren j eder oskuld, så förloren j också eder känsla af Gud, eder ömhet för edra likar, eder aktning för eder sjelfve. Gud blir då icke för eder en öm Far: Han blir en sträng domare. Döden blir då icke mer den goda Ängel, som kommer att föra eder till en sällare verld; han blir fasans och förskräckelsens konung. Grafven blir då icke mer det lugna tjäll, der j skolen hvila ifrån edra mödor; den blir ett rysligt fängelse, der j skolen afbida en sträng dom. Med ett ord, j blifven

olycklige, så snart j upphören att vara oskyldige. Bevara då din oskuld älskade Ungdom! Lät henne styra dina begär, så blifva de rena och anständiga; lät henne trycka sin stempel på dina gerningar, så blifva de goda och vackra; lät henne förestafva dina ord, så blifva de tillbörliga; lät henne skapa dina seder, så blifva de blygsamma; lät henne dana hela ditt väsende, så blir det älskvärdt. Din ålder älskar nöjet, ditt hjerta tillstyrker det, och tro icke att Himlen nekar dig det: Han är glädjens vän, och lycksalighetens Far; men lät oskulden styra dina nöjen, så blifva de obrottsliga inför Gud, och förtjusande för dig sjelf. Trö icke att yrsla är glädje, att lättsinnighet är behag, att lasten kan blifva berömlig derföre att den oblygt visar sig. Barn! bevara eder oskuld, ty retelsen har redan utsatt sina snaror för att fånga er, ty begäret tändes snart i ett ungt hjerta, ty j träden in i en verld, der lättsinnighet och fåfänga skola täfla med hvarandra hvem först i ert unga hjerta skall kasta det frö, som skall förgifta ert lugn, förqväfva ert dygd, och långsamt förtära edra ädlaste egenskaper.

Men huru skolen j bevara eder oskuld? Med ert lätt förförda hjerta, med edra lifliga begär, och med edra tillfällen att uppfylla dem, hur skolen j icke falla, som andra hafva gjort! Huru skall edert öga se

retelsens förbudna träd, och edert hjerta icke klappa, och eder hand icke räckas att bryta dess blomma, och huru skolen j icke smaka dess frukt, och — äta döden! — Ja, sådant är menklighetens öde! — Men likväl, tagen detta råd till er styrka: *Tänk på din Frelzare!* Tänk ofta på Honom, och kom ihog, huru Han ifrån er späda barn-dom har låtit sin lära för er förkunnas, och ingjutas i ert hjerta; kom ihog, hvad Han har gjort för eder och alla människors skull, de stora efterdömen till dygd Han lemnat verlden, de bittra qual Han har utstått, den svåra död Han lidit, för att bekräfta dygdens lära på jorden; kom ihog, att Han fordrar af sina vänner, att de för Hans skull, skola uppoffra några begär, skola försaka några fördelar. *Tänk på din Frelzare!* och hör Hans röst, så ofta du begär ett fel, så ofta du är färdig att falla: är detta den kärlek du visar mig för min ömhet? är det den lön, jag skördar för mina lidanden? är det dessa löften, du svurit mig att uppfylla? Tänk så ofta på din Frelzare, och förgät icke hvad du i dag lofvar Honom, och förgät icke, att känslan af Religionen, blir till slut den enda varagtiga af alla våra känslor, blir den sista tillflygt för ett hjerta plågadt af sorger och förtviflan, blir vår sista styrka i den stunden, då allt öfvergifver oss, då våra vänner fly, och våra stöd svigta.

Ännu ett råd älskade Ungdom! till ditt hjerta! — och det är vigtigast af alla: *Kom ihog din höga bestämmelse!* J träden in, mina unga vänner, i en verld, der okända pligter möta er, der oförutsedda bördor påläggas er, der dyra ansvar blifva er lott; kom då ihog eder bestämmelse! — Om j blifven makar, så minnens, att man icke förgäfves kallar Gud till vittne af de band som knytes. Om j blifven lycklige i verlden, så kommen ihog, att j ären blott den Högsta Godhetens ombud för att göra godt. Om j helgen eder åt vissa yrken, så sköten dem, med redlighet, ordning och om-tanka, så glömmen icke den räkenskap j skolen göra, och veten att den Allseende skall döma er, icke efter några vackra gerningar som förvåna människor, utan efter ert hjertas afsikter. — *Kom ihog din bestämmelse* älskade Ungdom, du är icke skapad blott för detta korta lifvet: dig väntar en evighet. Du bär en gnista af Gud i ditt eget hjerta, och denna gnista skall upplåga en dag till en eld, majestätelig som solen, då hon om morgonen uppgår för att skrida till sin höjd; släck icke denna gnista, genom dina brott, skym henne ej med dina fördomar, förneka henne ej med dina dårskaper! *Kommen ihog eder bestämmelse* mina Barn! J skolen i dag skilljas, för att vandra olika vägar. Mätte ni träffa samma mål! j skolen göra det: j skolen återfinna hvarandra

i en lyckligare värld, inför Guds thron, lycklige om j då förenens lika rene som i dag, om j dömens till en fröjd, hvars föresmak j snart skolen njuta!

Bevara då din oskuld, tänk på din Frelzare, kom ihog din bestämmelse! Älskade Ungdom! ehuru sent, ehuru efter många kanske hårda skiften, skall han dock inträffa den dag, då den hel- sa, som i dag lifvar eder, skall vara försvunnen, då eder glada munterhet skall upphöra, och eder liflighet förgås, då j skolen stappla, såsom andra ålderstigne, till grafven, för att der låsa edert öde. — Men då skall, när allt annat, när alla de nöjen ni smakat, alla de förvillelser, ni älskat, och alla de fel, som förtjusat eder, — när allt detta försvunnit såsom en flygtig dröm, då skall ännu minnet af denna dag, vara lifligt närvarande för eder känsla. J skolen ännu se detta Tempel, höra dessa förböner för eder, höra dessa förmaningar. — Men då skall också ert samvete säga er, huru ni uppfyllt de förbindelser ni i dag ingått, då skolen j kanske ångra edra förspillda stunder, då skolen j sucka med oro: hvi lydte jag icke den Lärarens röst som varnade mig! Ja, M. V. denna tid skall komma; men utroten genast dess vidrigheter, träden fram till Jesu Altare, svären heliga löften åt dygden, och gån sedan till det verksamma lifvet att uppfylla dem; och tecknen dessa ord i edra minnesböcker, tecknen dem i edra hjertan, — och börjen aldrig en dag, utan att säga åt eder sjelfve: *Bevara din oskuld — tänk på din Frelzare — förgåt icke din höga bestämmelse!* Amen.

313. VIII. 89.

Rev. Sarnokij
Backman

